

Και σιγώτερα ἐπρόσθεσε :

«—Αν εἶνε νὰ μὲ ἀπαλλάξης γιὰ πάντα ἀπὸ αὐτὸ τὸ διαβολόπαιδο, δὲν εἶνε ἀκριβιά.»

Ἄνοιξεν ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του, ἐβγάλε ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἔδωσε στὸν ἀπεσταλμένο.

Αὐτὸς τὰ ἐμέτρησε προσεκτικὰ, τὰ ἐκύτταξε καλὰ στὸ φῶς, καὶ ἐπὶ τέλους, τὰ ἔχωσε στὴν τσέπη του καὶ εἶπε :

— Εἴμαστε στὴ διάθεσι τῆς Ἐξοχότητος Σου!

— Ἐλάτε! ἔκαμεν ἀπλῶς ὁ Ἄγκλας.

Καὶ ὠδήγησε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Παρέξ στὸ θάλαμο, ὅπου ἦταν φυλακισμένος ὁ Ἐρρίκος.

Ὅταν εἶδε τὰ ἄγνωστα αὐτὰ πρόσωπα, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἐνόμισε ὅτι ἦταν ἀστυνομικοὶ καί, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ἐσωζαν, ὤρμησε πρὸς αὐτοὺς φωνάζων:

— Κύριοι, σὰς παρακαλῶ, σὰς ἐξορκίζω, βοηθήστε με νὰ ἐκδικηθῶ αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο!.. Δὲν τὸν γνωρίζετε!.. Εἶνε ἕνας κλέφτης, ἕνας κακοῦργος καὶ θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω!

Δὲν μπόρεσε νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο, γιὰτ' ἡ φωνὴ του πνίγηκε στὸ λαϊμό του.

Μὲ ταχύτητα καὶ ἐπιτηδειότητα, ποὺ μαρτυροῦσαν μεγάλη πείρα ἔς αὐτὴ τὴ δουλειά, οἱ δυὸ ἀνθρωποὶ ἄρπαξαν τὸν ἄρρωστο δυνατὰ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸν πονέσουν καθόλου, τοῦ βούλωσαν τὸ στόμα, τοῦ τὰ χέρια του ἀπὸ πίσω, τὸν σήκωσαν καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω.

Τὸ αὐτοκίνητο περιμένε στὴν εἴσοδο τῆς βίλλας. Χωρὶς μιλιὰ, ὁ ἕνας ἀνοίξε τὴ θυρίδα, ὁ ἄλλος ἔχωσε μέσα τὸ παιδί, ἔπειτα ἀνέβηκαν κι' αὐτοί. Τὸ ἀμάξι ἐξεκίνησε. Τὰ χαλίκια τοῦ κήπου ἐτρύξαν κάτω ἀπὸ τοὺς τροχοῦς του. Καὶ σὲ λίγο χάθηκε στὸ σκοτάδι.

Ὁρθοῖς ὁ Ἄγκλας ἐκεῖ ἔξω, κύτταζε μὲ μεγάλη χαρὰ, μὲ βαθειὰ ἀνακούφισι τὸ φῶς τῶν φαναριῶν, ποὺ ἀπεμακρύνετο ὀλοένα στὸν παραθαλάσσιον δρομον.

Ἡ Πεπίτα τὸν ἐπλησίασε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ πίσω καὶ μὲ φωνή, ποὺ τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ τὴν κάμη γλυκειά, τὸν ρώτησε:

— Εἶσθε λοιπὸν εὐχαριστημένοι ἀπὸ μένα;

— Ναι, τῆς ἀποκρίθηκε ψυχρὰ ὁ κακοῦργος ἄλλα φύγετε γρήγορα, γιὰτι θὰ χάσετε τὸ βαπορακι τῶν δώδεκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἡ Κολέττα στὴ φαζέντα.

Ἡ πῖδὸ χαρακτηριστικὴ βραζιλιανῆ ἐξοχὴ εἶνε στὰ νότια τοῦ Μίνας—Γκεράες. Ὁλόκληρη αὐτὴ ἡ δασώδης χώ-

ρα κατέχεται ἀπὸ λίγους μεγάλους κτηματίας. Κι' ὁ σημαντικώτερος ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁ χοντρός καὶ εὐθυμὸς Ἄλβαράδο, ὁ θετὸς πατέρας τῆς Κολέττας. Ἐχει ἐκεῖ μιά φαζέντα, ἕνα κτήμα μεγαλύτερο κι' ἀπὸ μιά ἐπαρχία τῆς Γαλλίας.

Μόλις βγήκαν ἀπὸ τὸ ὑπερωκεάνειο, ὁ κτηματίας καὶ ἡ γυναῖκά του ἀνεχώρησαν εὐθὺς γιὰ τὴ φαζέντα, κατευχαριστημένοι ποὺ εἶχαν μαζί τους καὶ τ' ὠραῖο ἐκεῖνο κοριτσάκι, γιὰ νὰ τοὺς τὴν στολιζέει μὲ τὴν ξανθὴ εὐμορφία του.

Ἀφ' οὗ βρῆκαν τὴν Κολέττα, γιὰ νάντικαταστήσουν τὰ παιδιὰ ποὺ ποθοῦσαν, τίποτα πιά δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῶν πλουσιῶν Βραζιλιανῶν.

Στὴ φαζέντα, ὁ Ἄλβαράδο αἰσθάνετο τὸν ἑαυτὸ του ἐλεύθερο καὶ εὐτυχισμένο. Στὴν ἀργία ἐκεῖνη χώρα μὲ τὰ καρθινα δάση, τὴν ἀπομακρυσμένην ἀπὸ κάθε κέντρο, ἦταν βασιλεῖας ἐπάνω σὲ

Τὸ ἀνοσκόπιστο αὐτὸ καλάμι, μὲ μεγάλη πομπή...

χίλιους διακοσίους ὑπηκόους, ἐργάτες ἢ δούλους. Στὴ Βραζιλία, κάθε φαζέντα ἀποτελεῖ κόσμος χωριστό, αὐτοτελῆ. Οἱ ἀνθρωποὶ τῆς σπανίως βγαίνουν παραῒξω. Μόνος ὁ κύριος τοὺς κρατεῖ σὲ τάξι καὶ πειθαρχία. Μεταχειρίζεται τὴν ἐξουσία του, ὄχι μόνον γιὰ νὰ γίνεταὶ τακτικὰ ἢ ἐργασία, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ζοῦν μὲ εἰρήνη οἱ ἐργάτες, ποὺ εἶνε συνήθως «κάθε καρυδιᾶς καρύδι». Ἡ ἀστυνομία δὲν ἐπεμβαίνει, δὲν ἀνακατεῦεται στὴ φαζέντα. Τὴ θεωρεῖ ὡς ἕνα μικρὸ, ξένο βασίλειον, ποὺ τὸ κυβερνᾷ ὅπως θέλει ὁ ἰδιοκτήτης.

Ἄ, πόσο ἀγαποῦσε τὸ βασίλειόν του ὁ σενὸρ Ἄλβαράδο! Κ' εἶχε δίκην νὰ τὰ γαπᾷ, ὄχι μόνον γιὰτι εὐρίσκετο σὲ μιά θαυμασία θέσι, ἀλλὰ καὶ γιὰτι εἶχε ὅλες ἐκεῖνες τῆς ἀνέσεις καὶ τῆς εὐ-

κολίας, ποὺ τῆς παραμελοῦν συνήθως οἱ Βραζιλιανοί, ὅσοι δὲν ἐταξείδευσαν στὴν Εὐρώπη.

Τὸ σπίτι τῆς φαζέντας, — ἡ βίλλα Μπόα-Βίστα, — ἦταν μεγάλο, τετράγωνο, ἀπλοῦστατο, ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐχάριστο γιὰ κατοικία, μὲ τῆς ἀλλεπάλληλες ταραττές καὶ τῆς βεράντες του. Κτισμένο στὴν ὄχθη ἐνὸς ποταμοῦ, χειμάρρου καλλίτερα, ποὺ κατακυλοῦσε ἀπὸ τὸ γειτονικὸ βουνὸ καὶ διατηροῦσε μιά δροσιά πολὺ σπάνια ἔς ἐκεῖνη τὴ χώρα, ὅπου κοῖ τὸν χειμῶνα ἀκόμη, τὸ θερμοῦμετρο δείχνει 36 βαθμοὺς στή σκιά, — τὸ σπίτι τῆς φαζέντας ἦταν τριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα ὠραῖο κήπο ὅλων πορτοκαλιῶν καὶ βανάνων. Ἀκόμη καὶ στῆς ταραττές ἔδλεπε μικροὺς φοινικες χαριτωμένους, μὲ κορμούς ὀλοσίσιους καὶ φυλλωσιῶν ὡς ὀμπρέλλες.

Ἡ Κολέττα εἶμεινε προπάντων καταγοητευμένη, ὅταν ὁ κτηματίας τῆς ἔδειξε τὸ παρθένον δάσος ποὺ ἐτριγύριζε τοὺς καλλιεργημένους ἀγρούς, γιὰτι οἱ ἀγροὶ αὐτοὶ εἶχαν ἀνοιχθῆ μὲ κόπο μέσα στὸ δάσος. Ἦταν πραγματικῶς ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα θεάματα τῆς φύσεως. Μιά θάλασσα ἀπὸ θαυμασία βλάστησι, ποὺ κρύβει μέσα τῆς πλούτη ἀράνταστα. Στὴν ἀρχή, ὅταν μπαινὴ κανεὶς ἔς ἕνα τέτοιο δάσος, δὲν διακρίνει σχεδὸν τίποτα. Δὲν εἶχε κανένα ὀρισμένο σχῆμα ὁ ὄγκος ἐκεῖνος τῆς πρασιναδάς, τὰ πελώρια ἐκεῖνα τεῖχη τῶν δένδρων, ποὺ τὰ ἐνώνουν πυκνοὶ κισσοί, καταστόλιστοι μὲ πολὺχρωμα λουλουδία. Ὁ ἥλιος δὲν εἰσχωρεῖ ἐκεῖ — μέσα. Μόλις χρυσώνει ἐπάνω τῆς τῶν δένδρων, ἐνῶ ἀπὸ κάτω βασιλεύει ἕνα μυστηριώδες ἡμίφως, ὡς ἐκκλησιᾶς, ὡς θαλασσινῆς σπηλιάς, ποὺ δίνει μιά φανταστικὴ εὐμορφία ἔς ὅλα τὰ πράγματα.

Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴν ἐντύπωσι ποὺ ἔκαμε στὴ μικρὴ Παριζιάνα τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ θέμα. Ἄλλως ἢ Κολέττα ἦταν καταγοητευμένη ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τὸ ταξεῖδι ἀπὸ τὸ σταθμὸ, μ' ἕνα μεγάλο ἀμάξι ποὺ τὸ ἔσερναν ἔξη μουλάρια, ἢ συνοδεία τῶν ὀπλισμένων ὑπηρετῶν, τὸ θέμα τῆς ἀργίας ἐξοχῆς, ὅπου οἱ καλλιεργημένοι ἀγροὶ ἐπρόβαλλαν ὀλωσθίου ἀνέλπιστα, ἔξαφνικὰ, ὄλ' αὐτὰ εἶχαν γιὰ τὴ μικρὴ Παριζιάνα τὸ θέλητρο τοῦ νέου.

Ἐπειτα ποὺ ἔκαμε, μαζί μὲ τὸν Ἄλβαράδο, τὸν πρῶτό τῆς περιπάτου ἀνάμεσα στοὺς ἀγρούς, κατελήφθη ἀπὸ τὸ μεγάλο θαυμασμὸ μπροστὰ τῆς ἀπέραντης ἐκεῖνης ἐκτάσεως. ὅπου τὸ ζαχαροκάλαμο πρασινίζει ἕνα χῶμα σκούρο, ὑγρὸ πάντα, ἐνῶ ἐπάνω, ἐστὶ ἡλιοφώτιστα ψηλῶματα, σὲ χῶμα ἀνοικτότερο, στεγνὸ, λάμπει τὸ γυαλιστερό

ποὺ ἡ ζωὴ τους δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὴ διασκέδασι. Αὐτοὶ στενωχωροῦνται συχνά, ἐνῶ ἐκεῖνοι ποτέ. Καὶ τῆς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, τῆς διασκέδασεως, τῆς ἀπολαμβάνου ἀληθινά.

Ἄχ! ἐσυλλογίζετο ἡ φίλη μας Κολέττα τὰπομπεσήμερα τὰτελειώτα, ποὺ τὰ περνοῦσε ἐξαπλωμένη ἔς ἕνα φάθινο καναπέ, περιμένουσα νὰ πῆσῃ ὁ καυστικός ἥλιος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεμυτίσῃ ἔξω, — ἄχ, ὡς εἶχα τοῦλάχιστο ἐδῶ τὸν Ἐρρίκο, νὰ μοῦ κρατῆ συντροφιά! Ἄλλὰ ἔτσι... ὀλομόναχη! Δὲν εἶνε κανένας στὴν ἡλικία μου, νὰ μιλοῦμε. Ἡ μικρὴ ἀραπίνη δὲν ἔξερνε τὴ γλώσσά μου, οὐτ' ἐγὼ τὴ δική τους, καὶ ἔπειτα γελοῦν ὅλη τὴν ὥρα ὡς ζῶαρια ποὺ εἶνε!

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἡ Κολέττα ἐπληττε καὶ μελαγχολοῦσε ὀλοένα περισσότερο. Εἶχε ἔξη μῆνες τώρα ποὺ ζοῦσε στὴ Μπόα-Βίστα καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἐφαίνετο ἀνυπόφορη. Ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν εἶχε περάσῃ. Ἦταν Φεβρουάριος, δηλαδὴ καλοκαίρι, γιὰτι στὴ Βραζιλία, ποὺ εἶνε στὸ ἄλλο ἡμισφαίριον, ἔχουν καλοκαίρι ὅταν ἐμεῖς ἐδῶ ἔχομε χειμῶνα καὶ ἀντιστρόφως. Ἐνα πρωί, στῆς δέκα, ἡ Κολέττα κατέβηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της. Ἡ ἡμέρα ἦταν ὠραία ἔσπῃ πάντα, ἀλλὰ μ' ἐν ἀεράκι ποὺ ἐμετρίαζε τὴ θερμοκρασία καὶ κουνούσε φαῖδρά τοὺς κλώνους τῶν δένδρων. (Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ποὺ ἡ ζωὴ τους δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὴ διασκέδασι. Αὐτοὶ στενωχωροῦνται συχνά, ἐνῶ ἐκεῖνοι ποτέ. Καὶ τῆς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, τῆς διασκέδασεως, τῆς ἀπολαμβάνου ἀληθινά.

Ἄχ! ἐσυλλογίζετο ἡ φίλη μας Κολέττα τὰπομπεσήμερα τὰτελειώτα, ποὺ τὰ περνοῦσε ἐξαπλωμένη ἔς ἕνα φάθινο καναπέ, περιμένουσα νὰ πῆσῃ ὁ καυστικός ἥλιος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεμυτίσῃ ἔξω, — ἄχ, ὡς εἶχα τοῦλάχιστο ἐδῶ τὸν Ἐρρίκο, νὰ μοῦ κρατῆ συντροφιά! Ἄλλὰ ἔτσι... ὀλομόναχη! Δὲν εἶνε κανένας στὴν ἡλικία μου, νὰ μιλοῦμε. Ἡ μικρὴ ἀραπίνη δὲν ἔξερνε τὴ γλώσσά μου, οὐτ' ἐγὼ τὴ δική τους, καὶ ἔπειτα γελοῦν ὅλη τὴν ὥρα ὡς ζῶαρια ποὺ εἶνε!

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἡ Κολέττα ἐπληττε καὶ μελαγχολοῦσε ὀλοένα περισσότερο. Εἶχε ἔξη μῆνες τώρα ποὺ ζοῦσε στὴ Μπόα-Βίστα καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἐφαίνετο ἀνυπόφορη. Ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν εἶχε περάσῃ. Ἦταν Φεβρουάριος, δηλαδὴ καλοκαίρι, γιὰτι στὴ Βραζιλία, ποὺ εἶνε στὸ ἄλλο ἡμισφαίριον, ἔχουν καλοκαίρι ὅταν ἐμεῖς ἐδῶ ἔχομε χειμῶνα καὶ ἀντιστρόφως. Ἐνα πρωί, στῆς δέκα, ἡ Κολέττα κατέβηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της. Ἡ ἡμέρα ἦταν ὠραία ἔσπῃ πάντα, ἀλλὰ μ' ἐν ἀεράκι ποὺ ἐμετρίαζε τὴ θερμοκρασία καὶ κουνούσε φαῖδρά τοὺς κλώνους τῶν δένδρων.

Ἄχ! ἐσυλλογίζετο ἡ φίλη μας Κολέττα τὰπομπεσήμερα τὰτελειώτα, ποὺ τὰ περνοῦσε ἐξαπλωμένη ἔς ἕνα φάθινο καναπέ, περιμένουσα νὰ πῆσῃ ὁ καυστικός ἥλιος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεμυτίσῃ ἔξω, — ἄχ, ὡς εἶχα τοῦλάχιστο ἐδῶ τὸν Ἐρρίκο, νὰ μοῦ κρατῆ συντροφιά! Ἄλλὰ ἔτσι... ὀλομόναχη! Δὲν εἶνε κανένας στὴν ἡλικία μου, νὰ μιλοῦμε. Ἡ μικρὴ ἀραπίνη δὲν ἔξερνε τὴ γλώσσά μου, οὐτ' ἐγὼ τὴ δική τους, καὶ ἔπειτα γελοῦν ὅλη τὴν ὥρα ὡς ζῶαρια ποὺ εἶνε!

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἡ Κολέττα ἐπληττε καὶ μελαγχολοῦσε ὀλοένα περισσότερο. Εἶχε ἔξη μῆνες τώρα ποὺ ζοῦσε στὴ Μπόα-Βίστα καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἐφαίνετο ἀνυπόφορη. Ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν εἶχε περάσῃ. Ἦταν Φεβρουάριος, δηλαδὴ καλοκαίρι, γιὰτι στὴ Βραζιλία, ποὺ εἶνε στὸ ἄλλο ἡμισφαίριον, ἔχουν καλοκαίρι ὅταν ἐμεῖς ἐδῶ ἔχομε χειμῶνα καὶ ἀντιστρόφως. Ἐνα πρωί, στῆς δέκα, ἡ Κολέττα κατέβηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της. Ἡ ἡμέρα ἦταν ὠραία ἔσπῃ πάντα, ἀλλὰ μ' ἐν ἀεράκι ποὺ ἐμετρίαζε τὴ θερμοκρασία καὶ κουνούσε φαῖδρά τοὺς κλώνους τῶν δένδρων.

Ἄχ! ἐσυλλογίζετο ἡ φίλη μας Κολέττα τὰπομπεσήμερα τὰτελειώτα, ποὺ τὰ περνοῦσε ἐξαπλωμένη ἔς ἕνα φάθινο καναπέ, περιμένουσα νὰ πῆσῃ ὁ καυστικός ἥλιος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεμυτίσῃ ἔξω, — ἄχ, ὡς εἶχα τοῦλάχιστο ἐδῶ τὸν Ἐρρίκο, νὰ μοῦ κρατῆ συντροφιά! Ἄλλὰ ἔτσι... ὀλομόναχη! Δὲν εἶνε κανένας στὴν ἡλικία μου, νὰ μιλοῦμε. Ἡ μικρὴ ἀραπίνη δὲν ἔξερνε τὴ γλώσσά μου, οὐτ' ἐγὼ τὴ δική τους, καὶ ἔπειτα γελοῦν ὅλη τὴν ὥρα ὡς ζῶαρια ποὺ εἶνε!

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἡ Κολέττα ἐπληττε καὶ μελαγχολοῦσε ὀλοένα περισσότερο. Εἶχε ἔξη μῆνες τώρα ποὺ ζοῦσε στὴ Μπόα-Βίστα καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἐφαίνετο ἀνυπόφορη. Ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν εἶχε περάσῃ. Ἦταν Φεβρουάριος, δηλαδὴ καλοκαίρι, γιὰτι στὴ Βραζιλία, ποὺ εἶνε στὸ ἄλλο ἡμισφαίριον, ἔχουν καλοκαίρι ὅταν ἐμεῖς ἐδῶ ἔχομε χειμῶνα καὶ ἀντιστρόφως. Ἐνα πρωί, στῆς δέκα, ἡ Κολέττα κατέβηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της. Ἡ ἡμέρα ἦταν ὠραία ἔσπῃ πάντα, ἀλλὰ μ' ἐν ἀεράκι ποὺ ἐμετρίαζε τὴ θερμοκρασία καὶ κουνούσε φαῖδρά τοὺς κλώνους τῶν δένδρων.

Ἄχ! ἐσυλλογίζετο ἡ φίλη μας Κολέττα τὰπομπεσήμερα τὰτελειώτα, ποὺ τὰ περνοῦσε ἐξαπλωμένη ἔς ἕνα φάθινο καναπέ, περιμένουσα νὰ πῆσῃ ὁ καυστικός ἥλιος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεμυτίσῃ ἔξω, — ἄχ, ὡς εἶχα τοῦλάχιστο ἐδῶ τὸν Ἐρρίκο, νὰ μοῦ κρατῆ συντροφιά! Ἄλλὰ ἔτσι... ὀλομόναχη! Δὲν εἶνε κανένας στὴν ἡλικία μου, νὰ μιλοῦμε. Ἡ μικρὴ ἀραπίνη δὲν ἔξερνε τὴ γλώσσά μου, οὐτ' ἐγὼ τὴ δική τους, καὶ ἔπειτα γελοῦν ὅλη τὴν ὥρα ὡς ζῶαρια ποὺ εἶνε!

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἡ Κολέττα ἐπληττε καὶ μελαγχολοῦσε ὀλοένα περισσότερο. Εἶχε ἔξη μῆνες τώρα ποὺ ζοῦσε στὴ Μπόα-Βίστα καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἐφαίνετο ἀνυπόφορη. Ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν εἶχε περάσῃ. Ἦταν Φεβρουάριος, δηλαδὴ καλοκαίρι, γιὰτι στὴ Βραζιλία, ποὺ εἶνε στὸ ἄλλο ἡμισφαίριον, ἔχουν καλοκαίρι ὅταν ἐμεῖς ἐδῶ ἔχομε χειμῶνα καὶ ἀντιστρόφως. Ἐνα πρωί, στῆς δέκα, ἡ Κολέττα κατέβηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της. Ἡ ἡμέρα ἦταν ὠραία ἔσπῃ πάντα, ἀλλὰ μ' ἐν ἀεράκι ποὺ ἐμετρίαζε τὴ θερμοκρασία καὶ κουνούσε φαῖδρά τοὺς κλώνους τῶν δένδρων.

Ἄχ! ἐσυλλογίζετο ἡ φίλη μας Κολέττα τὰπομπεσήμερα τὰτελειώτα, ποὺ τὰ περνοῦσε ἐξαπλωμένη ἔς ἕνα φάθινο καναπέ, περιμένουσα νὰ πῆσῃ ὁ καυστικός ἥλιος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεμυτίσῃ ἔξω, — ἄχ, ὡς εἶχα τοῦλάχιστο ἐδῶ τὸν Ἐρρίκο, νὰ μοῦ κρατῆ συντροφιά! Ἄλλὰ ἔτσι... ὀλομόναχη! Δὲν εἶνε κανένας στὴν ἡλικία μου, νὰ μιλοῦμε. Ἡ μικρὴ ἀραπίνη δὲν ἔξερνε τὴ γλώσσά μου, οὐτ' ἐγὼ τὴ δική τους, καὶ ἔπειτα γελοῦν ὅλη τὴν ὥρα ὡς ζῶαρια ποὺ εἶνε!

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἡ Κολέττα ἐπληττε καὶ μελαγχολοῦσε ὀλοένα περισσότερο. Εἶχε ἔξη μῆνες τώρα ποὺ ζοῦσε στὴ Μπόα-Βίστα καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἐφαίνετο ἀνυπόφορη. Ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν εἶχε περάσῃ. Ἦταν Φεβρουάριος, δηλαδὴ καλοκαίρι, γιὰτι στὴ Βραζιλία, ποὺ εἶνε στὸ ἄλλο ἡμισφαίριον, ἔχουν καλοκαίρι ὅταν ἐμεῖς ἐδῶ ἔχομε χειμῶνα καὶ ἀντιστρόφως. Ἐνα πρωί, στῆς δέκα, ἡ Κολέττα κατέβηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της. Ἡ ἡμέρα ἦταν ὠραία ἔσπῃ πάντα, ἀλλὰ μ' ἐν ἀεράκι ποὺ ἐμετρίαζε τὴ θερμοκρασία καὶ κουνούσε φαῖδρά τοὺς κλώνους τῶν δένδρων.

Ἄχ! ἐσυλλογίζετο ἡ φίλη μας Κολέττα τὰπομπεσήμερα τὰτελειώτα, ποὺ τὰ περνοῦσε ἐξαπλωμένη ἔς ἕνα φάθινο καναπέ, περιμένουσα νὰ πῆσῃ ὁ καυστικός ἥλιος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεμυτίσῃ ἔξω, — ἄχ, ὡς εἶχα τοῦλάχιστο ἐδῶ τὸν Ἐρρίκο, νὰ μοῦ κρατῆ συντροφιά! Ἄλλὰ ἔτσι... ὀλομόναχη! Δὲν εἶνε κανένας στὴν ἡλικία μου, νὰ μιλοῦμε. Ἡ μικρὴ ἀραπίνη δὲν ἔξερνε τὴ γλώσσά μου, οὐτ' ἐγὼ τὴ δική τους, καὶ ἔπειτα γελοῦν ὅλη τὴν ὥρα ὡς ζῶαρια ποὺ εἶνε!

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἡ Κολέττα ἐπληττε καὶ μελαγχολοῦσε ὀλοένα περισσότερο. Εἶχε ἔξη μῆνες τώρα ποὺ ζοῦσε στὴ Μπόα-Βίστα καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἐφαίνετο ἀνυπόφορη. Ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν εἶχε περάσῃ. Ἦταν Φεβρουάριος, δηλαδὴ καλοκαίρι, γιὰτι στὴ Βραζιλία, ποὺ εἶνε στὸ ἄλλο ἡμισφαίριον, ἔχουν καλοκαίρι ὅταν ἐμεῖς ἐδῶ ἔχομε χειμῶνα καὶ ἀντιστρόφως. Ἐνα πρωί, στῆς δέκα, ἡ Κολέττα κατέβηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της. Ἡ ἡμέρα ἦταν ὠραία ἔσπῃ πάντα, ἀλλὰ μ' ἐν ἀεράκι ποὺ ἐμετρίαζε τὴ θερμοκρασία καὶ κουνούσε φαῖδρά τοὺς κλώνους τῶν δένδρων.

Ἄχ! ἐσυλλογίζετο ἡ φίλη μας Κολέττα τὰπομπεσήμερα τὰτελειώτα, ποὺ τὰ περνοῦσε ἐξαπλωμένη ἔς ἕνα φάθινο καναπέ, περιμένουσα νὰ πῆσῃ ὁ καυστικός ἥλιος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεμυτίσῃ ἔξω, — ἄχ, ὡς εἶχα τοῦλάχιστο ἐδῶ τὸν Ἐρρίκο, νὰ μοῦ κρατῆ συντροφιά! Ἄλλὰ ἔτσι... ὀλομόναχη! Δὲν εἶνε κανένας στὴν ἡλικία μου, νὰ μιλοῦμε. Ἡ μικρὴ ἀραπίνη δὲν ἔξερνε τὴ γλώσσά μου, οὐτ' ἐγὼ τὴ δική τους, καὶ ἔπειτα γελοῦν ὅλη τὴν ὥρα ὡς ζῶαρια ποὺ εἶνε!

ποὺ ἡ ζωὴ τους δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὴ διασκέδασι. Αὐτοὶ στενωχωροῦνται συχνά, ἐνῶ ἐκεῖνοι ποτέ. Καὶ τῆς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, τῆς διασκέδασεως, τῆς ἀπολαμβάνου ἀληθινά.

Ἄχ! ἐσυλλογίζετο ἡ φίλη μας Κολέττα τὰπομπεσήμερα τὰτελειώτα, ποὺ τὰ περνοῦσε ἐξαπλωμένη ἔς ἕνα φάθινο καναπέ, περιμένουσα νὰ πῆσῃ ὁ καυστικός ἥλιος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεμυτίσῃ ἔξω, — ἄχ, ὡς εἶχα τοῦλάχιστο ἐδῶ τὸν Ἐρρίκο, νὰ μοῦ κρατῆ συντροφιά! Ἄλλὰ ἔτσι... ὀλομόναχη! Δὲν εἶνε κανένας στὴν ἡλικία μου, νὰ μιλοῦμε. Ἡ μικρὴ ἀραπίνη δὲν ἔξερνε τὴ γλώσσά μου, οὐτ' ἐγὼ τὴ δική τους, καὶ ἔπειτα γελοῦν ὅλη τὴν ὥρα ὡς ζῶαρια ποὺ εἶνε!

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἡ Κολέττα ἐπληττε καὶ μελαγχολοῦσε ὀλοένα περισσότερο. Εἶχε ἔξη μῆνες τώρα ποὺ ζοῦσε στὴ Μπόα-Βίστα καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἐφαίνετο ἀνυπόφορη. Ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν εἶχε περάσῃ. Ἦταν Φεβρουάριος, δηλαδὴ καλοκαίρι, γιὰτι στὴ Βραζιλία, ποὺ εἶνε στὸ ἄλλο ἡμισφαίριον, ἔχουν καλοκαίρι ὅταν ἐμεῖς ἐδῶ ἔχομε χειμῶνα καὶ ἀντιστρόφως. Ἐνα πρωί, στῆς δέκα, ἡ Κολέττα κατέβηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της. Ἡ ἡμέρα ἦταν ὠραία ἔσπῃ πάντα, ἀλλὰ μ' ἐν ἀεράκι ποὺ ἐμετρίαζε τὴ θερμοκρασία καὶ κουνούσε φαῖδρά τοὺς κλώνους τῶν δένδρων.

Ἄχ! ἐσυλλογίζετο ἡ φίλη μας Κολέττα τὰπομπεσήμερα τὰτελειώτα, ποὺ τὰ περνοῦσε ἐξαπλωμένη ἔς ἕνα φάθινο καναπέ, περιμένουσα νὰ πῆσῃ ὁ καυστικός ἥλιος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεμυτίσῃ ἔξω, — ἄχ, ὡς εἶχα τοῦλάχιστο ἐδῶ τὸν Ἐρρίκο, νὰ μοῦ κρατῆ συντροφιά! Ἄλλὰ ἔτσι... ὀλομόναχη! Δὲν εἶνε κανένας στὴν ἡλικία μου, νὰ μιλοῦμε. Ἡ μικρὴ ἀραπίνη δὲν ἔξερνε τὴ γλώσσά μου, οὐτ' ἐγὼ τὴ δική τους, καὶ ἔπειτα γελοῦν ὅλη τὴν ὥρα ὡς ζῶαρια ποὺ εἶνε!

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἡ Κολέττα ἐπληττε καὶ μελαγχολοῦσε ὀλοένα περισσότερο. Εἶχε

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΛΙΑΣ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

— Δεν είνε τίποτα, δεν είνε τίποτα! εφώναζεν άμέσως ο Τώνης, ο οποίος, με γοργόν βλέμμα, άντελήφθη τὸ συμβάν. Έσκασε μόνο ένα καουτσούκ.

Ένευσε κατόπιν εἰς τὸν πατέρα του νὰ τὸν ακολουθήσῃ πρὸς τὴν άμαξαν (*) καὶ εφθασαν μαζί εἰς τὸν δρόμον, ὅπου εἶχαν πεζεύσῃ ὁ μηχανικός καὶ ὁ ἐπιβάτης.

Ὁ ταξιδιώτης αὐτός, τυλιγμένος μ' ένα πλατύν, σκοῦρον μανδύαν, ἦτο ἄνθρωπος σαρανταπέντε ὡς πενήντα ἐτῶν, ὑψηλός, ὀγκώδης, σωστὸς γίγας, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐστολίζετο ἀπὸ δύο κομμάτια φαβορίτες, μ. π. α. ρ. μ. π. ε. τ. ο. ν. α. κοιμένα κατὰ τὸν ρωσικὸν συρμόν. Ἡ ἔκφρασις του ἐπρόδιδε κάποιαν σκληρότητα, κάποιαν τραχύτητα καὶ ἰσχυρογνωμοσύνη· ἀλλὰ συγχρόνως κ' εὐφυΐαν, καὶ θέλησιν, καὶ δραστηριότητα. Τὸ σύνολον ἐν γένει εὐγενικόν, ἀριστοκρατικόν.

Έπλησίασε τὸν Ρασκασσάν καὶ μὲ πολὺ ξενικὴν προφορὰν, ποῦ ἔκαμνε τὴν φωνὴν του λαρυγγώδη καὶ μελωδικήν, τοῦ εἶπε:

— Βιάζομαι πολὺ νὰ στο Μόντε Κάρλο. Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ βοηθήσετε τὸν σωφὸρ νὰ διορθώσῃ τὴ ρόδα; Θὰ σὰς δώσω ἕνα καλὸ πο. υ. ρ. μ. π. ο. υ. α. ρ.

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύριέ μου, ἀπεκρίθη ὁ ψαρᾶς· καὶ χωρὶς νὰ μοῦ δώσετε τίποτα.

— Έμπρὸς λοιπόν, γρήγορα!

Κ' ἐνῶ οἱ δύο ἄνδρες, βοηθούμενοι ἀπὸ τὸν Τώνην, ἤρχισαν τὴν ἔργασίαν, ὁ ἄγνωστος ἀπμακρύνθη ὀλίγα βήματα, ἀναψεν ἕνα χονδρὸ ποῦρο καὶ ἐκάπνιζεν ἀφηρημένος καὶ σιωπηλός.

Κανείς ἄλλως τε δὲν ὠμιλοῦσεν. Ὁ Ρασκασσᾶς ἐδοκίμασε δύο-τρεῖς φορές νὰ νοιξῇ ὀμιλίαν μὲ τὸν σωφὸρ· ἀλλ' ἦτο, φαίνεται, ξένος καὶ

«Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ βοηθήσετε τὸν σωφὸρ;...» (Σελ. 240, στ. α').

τοῦ ἀπαντοῦσεν εἰς γλώσσαν ἀκατάληπτον. Ὁ ψαρᾶς λοιπὸν πάρητήθη τῆς ιδέας καὶ ἤρκειτο εἰς τὸ εἶναι νὰ τοῦ δίδῃ τὰ ἐργαλεῖα καὶ τάνταλλατικὰ κομμάτια, τὰ ὁποῖα τοῦ εἰδειχεν ἐκεῖνος μὲ νεῦμα.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγούμενου φύλλου, σελ. 233.

Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ αὐτοκινήτου, ὁ ξένος μὲ τὴν καστανία μπέρτα, ἐπλησίασε τότε τὸν Ρασκασσάν καί, μετὰ μικρὸν διατάγιόν, μόλις αἰσθητόν, τὸν ἤρώτησε:

— Δεν μοῦ λές, καλέ μου ἄνθρωπε, κατοικεῖς ἐδῶ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ρασκασσᾶς, ἐξακολουθῶν ὀλονὲν τὴν ἔργασίαν του.

— Καὶ τί δουλεῖα κάνεις; ἐξηκολούθησεν ὁ ξένος.

— Εἶμαι ψαρᾶς.

Καὶ συγχρόνως ὁ Ρασκασσᾶς εἰδείξεν ὡς κατοικίαν του τὸ λευκὸν σπιτάκι, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο εἰς τὴν ἀκτὴν, ἀναδυόμενον ἀπὸ ἀληθινὸν χάος θράχων.

Φαίνεται, ὅτι αἱ πληροφορίες αὐταὶ δὲν ἤρχισαν εἰς τὸν ἄγνωστον, διότι ἐξηκολούθησε νὰ ἐρωτᾷ τὸν ψαρᾶν καί, αὐτὴν τὴν φορὰν, μὲ ὕφος ποῦ ἐμαρτυροῦσε φανερά τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον.

— Καὶ δὲν μοῦ λές, καλέ μου ἄνθρωπε, εἶσαι παντρεμένος;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ νὰ ὁ γυιός μου.

Έδειξε τὸν Τώνην, ὁ ὁποῖος, νομίσας ὅτι θὰ τῷ ἀπηύθυναν τὸν λόγον, ἐβγάλεν εὐγενῶς τὸ κασκέτον του.

Ὁ κύριος ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν τὸν μικρόν.

— Ἄ, αἱ ἔκαμ' αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε γυιός σου; Μὰ πόσων ἐτῶν εἶνε;

— Δώδεκα.

— Φαίνεται μεγαλείτερος καὶ πολὺ ἐξυπνος.

— Ἄ, ὅσο γι' αὐτὸ, ναί! εφώναζεν ὁ Ρασκασσᾶς, εὐχαριστημένος ποῦ ἐπαινοῦσαν τὸν ἀγαπημένον του υἱόν.

Καί, λησμονῶν τὴν ἔργασίαν του, ἤρχισε νὰ λέγῃ πόσον ὑπερηφανεύετο διὰ τὸν Τώνην του, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ ἐξυπνώτερο παιδί τοῦ τόπου, ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος πάντοτε τῆς τά-

ξείως του. Ὁ ἄγνωστος, ὀλονὲν προσεκτικώτερος, ἄφινε τὸν Ρασκασσάν νὰ ὀμιλῇ καὶ αὐτός, συγκινηθεὶς ποῦ εἶλεπε κάποιον νὰ τοῦ δείχνῃ ἐνδιαφέρον, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκη νὰ προβῇ καὶ εἰς ἀνακοινώσεις πλέον ἐμπιστευτικᾶς.

Ἦρχισε λοιπὸν νὰ διηγῆται εἰς τὸν

ξένον, — χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὸν Τώνην, ὁ ὁποῖος τῷ ἔνευε, προσπαθῶν νὰ τὸν διακόψῃ, — διὰ τὴν γυναῖκά του, διὰ τὸν γάμον του, διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν πρώτων ἐτῶν, διὰ τὴν ποῦ τῷ εἶχε προξενήσῃ ἡ γέννησις τοῦ υἱοῦ

«Ὁρεβοῦάρ καὶ μὴν ἀπελπίζεσαι...» (Σελ. 241 στ. α').

του, διὰ τὰς λύπας ποῦ ἤλθαν κατόπιν, διὰ τὰ δυστυχίματα, διὰ τὰς ἀσθενείας καὶ τέλος, διὰ τὰ χρέη ποῦ ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ, τὴν καθυστέρησιν τῶν ἐνοικίων, ἕνεκα τῆς ὁποίας θὰ τὸν πετοῦσαν στὸ δρόμο...

— Ἄλλὰ τί κάθουμαι καὶ σὰς τὰ λέω; ἐψιθύρουν ὁ ἀτυχῆς οἰκογενειάρχης, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν μακρὰν αὐτὴν ἐξιστόρησιν. Ἡ δυστυχίαις μου δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν βέβαια καθόλου!

— Ἀπατάσαι! ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ξένος.

Καὶ ἐνῶ ὁ Ρασκασσᾶς, κατάπληκτος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια, ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε:

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, καλέ μου ἄνθρωπε! Ἡ εὐτυχία ἐρχεται καμμιά φορὰ ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ δὲν τὴν περιμένει κανένας. Ὁ Ἕλληνας ἔχουν μίαν παροιμίαν ποῦ λέγει: «Κοιμήσου, ἀκαμάτη μου, κ' ἡ μοῖρά σου δουλεύει». Ποῦ θὰ πῇ, ὅτι κάποτε μορεῖ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ δυστυχῆς καὶ νὰ ἐξυπνήσῃ εὐτυχισμένος. Ἐστὺ βέβαια ἀκαμάτης δὲν εἶσαι· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὴ μοῖρά σου νὰ δουλεύῃ κ' ὅταν κοιμάσαι.

— Μ' αὐτὸ ἀκριβῶς, κύριε, τοῦ ἔλεγα κ' ἐγὼ πρὸ ὀλίγου, εφώναζεν ἀκράτητος ὁ Τώνης· νὰ μὴν ἀπελπίζεται, γιὰ ποῦ ξέρεῖ κανεὶς καμμιά φορὰ...

— Καὶ τοῦ ἔλεγε πολὺ καλὰ, παιδί μου! ἀπεκρίθη ὁ ξένος.

Καὶ ἀποταθεὶς πάλιν πρὸς τὸν Ρα-

σκασσάν, ἐξηκολούθησε ζωηρότερα:

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν καλὴν σου μοῖραν. Καί, μοῦ λέγει, καὶ δὲν πιστεύω νὰ μὲ ἀπατᾷ, ὅτι σὺ καὶ οἱ δ. κ. οἱ σου δὲν θὰ μείνετε πάλιν καιρὸ εἰς τὴν πτωχεῖαν, εἰς τὴν δυστυχίαν, ἀλλὰ θὰ ἰδῆτε γρήγορα ἡμέρας ὥραϊες κ' εὐτυχισμένες σαν τῆς παληῆς.

— Ἐὶ θέλετε νὰ πῆτε; ἠρώτησεν ὁ Ρασκασσᾶς, σκανδαλισθεὶς ἀπὸ τὸ αἰνιγματώδες ὕφος, μὲ τὸ ὁποῖον τοῦ ὠμιλοῦσε τώρα ὁ ἄγνωστος.

— Περιττὸ νὰ μ' ἐρωτᾷς, ἀπεκρίθη ἐντόνως αὐτός, γιὰτί δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ περισσότερα σήμερα.

— Μά...

— Ὅχι, ὄχι, περιττὸ! ἐπανέλαβεν εἰς τόνον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπεδέχετο ἀντίρρησιν.

Καὶ ἀποτόμως, ἔκαμε μεταβολήν.

Ὁ μηχανικός εἶχε τελειώσῃ ἐντωμεταξὺ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἐκτραγένης τροχοῦ καὶ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐφύλαττε τὰ ἐργαλεῖα εἰς τὴν θέσιν των.

Ὁ ξένος μὲ τὸν μανδύαν ἔτεινε τότε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ρασκασσάν, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ τὸν κυττάξῃ σαστιμῆνος, καὶ προσέθεσε μὲ φωνὴν ποῦ προσεπάθησε νὰ τὴν καμῇ ὅσον γλυκυτέραν:

— Λοιπὸν, ὀρεβοῦάρ, καλέ μου ἄνθρωπε, καὶ μὴν ξεχνᾷς ὅτι σοῦ εἶπα: Μὴν ἀπελπίζεσαι! Δὲν πρέπει κανεὶς νὰπελπίζεται ποτέ!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, ἀνέβη πάλιν εἰς τὴν λιμουζίναν, τῆς ὁποίας ἡ μηχανὴ ἤσθμικινε τώρα κ' ἐρεγγεθεροβωδῶς. Μετ' ὀλίγον, ἡ βαρεῖα ἄμαξα ἔκαμε πρὸς τὰ ὀπίσω, ὠρμησεν ἔπειτα πρὸς τὰ ἔμπροσθαι καὶ γρήγορα ἐξηφανίσθη εἰς τὸν δρόμο, ἀφίνουσα ὀπίσω τὴς πυκνὸν σύνερον κοριοροῦ.

— Λοιπὸν, μαμαπά; ἐ-

«Νὰ ὁ γυιός μου!» (Σελ. 240 στ. β').

φώναζε τότε ὁ Τώνης θρημβευτικῶς. Ἄκουσες τί σοῦ εἶπε ὁ κύριος; — Δὲ βαριέσαι! ἔκαμν' ὁ ψαρᾶς. Λόγια τοῦ ἀέρος, παιδί μου...

(Ἐπεταὶ συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΕΒΕΤΑΣΕΙΣ τελειώνουν, ἐτελείωσαν. Ἡ Διάπλασις μοῦ δείχνει καθεμέρα γραμματάκια φίλων τῆς, ποῦ τῆς αναγγέλλουν τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀποτελέσματα: Ἄριστα, λίαν καλῶς, βραβεῖα, διακρίσεις, ἐπαίνους καὶ θερμὰ συγχαρητήρια...

Ἄλλὰ καὶ ὅσοι δὲν παίζουν τοὺς μεγάλους βαθμούς, ποῦ δὲν εἶνε πάντα εὐκολο, τοὺλάχιστον προσιδάζονται. Παιδι τῆς Διαπλάσεως, ἀγόρι ἢ κορίτσι, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μείνῃ ἀπροβίβαστο. Γιατί ἔχει τὴ συναίσθησιν τῷ καθήκοντος, κ' ἂν ἀκόμη δὲν διαθέτῃ ἔκτακτῃ ἀντίληψιν κ' εὐκολία, ἡ ἔχῃ ἐλλείψεις ἀπὸ ἄλλα περιστατικά, — ἀρρώστειες, ταξείδια, οἰκογενειακῆς περιστάσεις, — τὰνακαπλῶνται ὅλα μὲ τὴ μελέτη. Γι' αὐτὸ εἶμαι ἡσυχος. Ὅλα τὰ παιδιά τῆς Διαπλάσεως, εἰς τὸ τέλος, θὰ βρεθοῦν προβιβάσμενα, εὐχαριστημένα, ἰκανοποιημένα, καὶ θὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ περᾶσουν ἕνα ἡσυχος κ' ἀμέριμνος κλοκαῖρι, τὰ περισσότερα εἰς τὰς ὥραϊες ἐξοχάς, ὅπου τὰ πηγαίνουν ἢ τὰ στέλνουν οἱ γονεῖς, γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ σχολικοῦ χρόνου. Ἄλλὰ καὶ ὅσα θὰ μείνουν εἰς τὴν πόλιν, θὰ ἔχουν τὰς διασκέδασεις τους, τὰ θέατρα, τοὺς κινηματογράφους, τῆς ἐκδρομῆς, τὰ λουτρά, τὰ παιχνίδια, ξέρω δὲ πολλὰ παιδιά ποῦ προτιμοῦν νὰ μείνουν τὸ καλοκαίρι εἰς τὰς Ἀθήνας, παρὰ νὰ ἐξοριζῶνται εἰς μίαν ἐρημίαν, ποῦ τὴ βαριοῦνται ὑστερ' ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ὅπως βαρῆθηεν κ' ἡ Κολλέτα Ἀγκλᾶς τῆ θαυμασία φαζέντα αὐτοῦ Ἀλβαράδο καὶ θὰ εἶδεν ὅλα τὰ παρθένα τῆς δάση γιὰ μίαν γωνίτσα Παρισιοῦ...

Ἐκεῖνο μόνο ποῦ μάνηπτυχεῖ, ὅταν ἀρχίζουν ἡ ἀτελείωτες αὐτῆς διακοπῆς τῶν μικρῶν προβιβάσμενων, εἶνε ἡ συνήθεια ποῦ ἔχουν οἱ περισσότεροι νὰ κλείνουν τὰ βιβλία τοῦ Σχολείου, νὰ ξεγνοῦν τὰ μαθήματα, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ τάνοιξουν καὶ νὰ μὴ τὰ θυμῶνται, παρὰ τὸν Σεπτέμβριον ἢ τὸν Ὀκτώβριον. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε καλὴ συνήθεια.

Μοῦ φαίνεται, ὅτι πολὺ φρονιμώτερα εἶνε τὰ παιδιά ἐκεῖνα, ποῦ ἀφερωγῶν καὶ καμμιά ὥρα τὴν ἡμέραν εἰς ἔργασίαν πιὸ σοβαρῆ ἀπὸ τὰ πλά διασκεδαστικά διαβάσματα, καὶ ρίχνουν καὶ μίαν ματιὰ εἰς τὰ ρήματα τους, εἰς τὸν συντακτικόν τους, εἰς τὰ προβλήματα τους, εἰς τὴν γεωγραφίαν τους, εἰς τὴν ἱστορίαν τους καὶ τὰ λοιπὰ... Θὰ μοῦ πῆτε: Μὰ γιὰτί κάνουμε διακοπῆς; Κι' ἄμα θὰ τῆς φορτῶνουμε πάλι; μὲ μαθήματα, τί λογῆς διακοπῆς θὰ εἶνε;.. Καὶ ὅμως, ἀγαπητοί μου, τότε ἴσα-ἴσα εἶνε καλλίτερες. Γιατί ἡ συνεχῆς, ἡ ἀδιάκοπη ἀργία κουράζει, κουράζει πολὺ. Πάντα πρέπει νὰ ἐργάζεται κανεὶς, ἔστω καὶ λίγο, γιὰ νὰ αἰσθάνεται περισσότερο τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἀναπαύσεως. Περνᾷ πολὺ πιὸ εὐχάριστα ἡ ἡμέρα τῶν διακοπῶν, ποῦ μίαν τῆς ὥρα ἀφερωγῶνται εἰς τὴν ἔργασίαν.

Ἐπειτα, — καὶ εἶνε τὸ σπουδαιότερον, — ὅταν κάμῃ κανεὶς τρεῖς μῆνας νὰ ἐργασθῇ, ὑστερα θὰ τοῦ φανῇ βαρεῖα ἡ ἔργασίαν, γιὰτί θὰ τὴν ἔχῃ ξεσυνεθίσῃ. Καὶ ξέρετε ὅλοι, ὅτι ὅσο εὐκολο ξεσυνεθίζεται ἡ ἔργασίαν, τόσο δύσκολο συνεθίζεται πάλι. Γι' αὐτὸ δὲν εἶνε φρόνιμο νὰ τὴν ἐγκαταλείπῃ κανεὶς ὀλωσδιόλου. Κ' ἡ μόνη συμβουλή ποῦ ἔχω νὰ σὰς δώσω γιὰ τῆς διακοπῆς, εἶνε αὕτη: Νὰ μελετᾶτε καὶ λιγάκι. Προπάντων τὰ μαθήματα ἐκεῖνα, εἰς ὁποῖα ἐπήρατε τοὺς μικρότερους βαθμούς. Θὰ πῇ ὅτι εἰς αὐτὰ εἰσθε ἀδύνατοι· καὶ πρέπει νὰ δυναμώσετε, ἴσα-ἴσα τώρα ποῦ ἔχετε καιρὸ ἀπὸ τὰλλα. Δὲν τὸ βρῖσκετε καὶ οἰς πολὺ φρόνιμο; Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὀδηγὸν Κεφ. ΙΒ'.]

α) Παιγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Δόξης

	ΡΟ	ΑΙ	
ΕΥ	ΔΗΣ	ΤΟΣ	ΡΙ
ΠΙ	ΘΟΥ	ΔΗΣ	Η
	ΔΟ	ΚΥ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τριῶν ἀρχαίων συγγραφέων.

β) Τρίσος

Ἐστάλη ὑπὸ Αἰμυλίας Ὁρ. Κατσάρη

μένω	μένω	μένω	τήν
μένω	μόνος	μένω	Πλάσιν
μένω	αν	μένω	
μένω	μένω		

Ῥύσεις τοῦ 28ου σόλλου

α.) Ἀγαμέμνων, Ἀχιλλεύς, Ὀδυσσεύς, Μενέλαος, Αἴας.—β.) Ἐξίς δευτέρα φύσις.—γ.) Ὁ καπνός.—δ.) BRUXELLES.

Δέξτε να αεράσετε δαυμάσια τὸ καρκοκαίρι σας ;.. Δέξτε να μὴν αἰσθάνητε οὔτε τὴν ζέστην τῆς αἰθέρας, οὔτε τὴν μοναχὴν τῆς ἐβραχίας, οὔτε τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοσῶν ; Προμυθευθῆτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ," ΤΗΣ

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν ἀυλάδιον. — Εἶνε τὰ ὠραιότερα, τὰ διὰσκεδαστικώτερα καὶ τὰ μορφωτικώτερα ἀναγνώσματα τῆς νεογείας. Προμυθευθῆτε!

στελα") Ἐλληνικὸν Ἰδεώδες (ὁ κ. Φαΐδων ἐδάδαε τὸ γράμμα σου καὶ σ'εὐχαριστῆ πάρα πολύ!) Ἐνα Σαμοσιόπουλο (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Κυπριακὸν Ἀστὴρα (ἔλαβα, ἔστειλα) εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπᾶνωμα πολὺ ἐλεκτὰ ταναγνώσματά σου.) Θαλασσοπόδι τοῦ Στόλου (ναί) καὶ ἡ προτιμῆσα Διαγωνισμὸν Διηγήματος.) Τριωνμίαν (ὄχι, δὲν εἶνε αὐτὸς) χαρτείσματα στὴν Ἡρωικὴν Σάμον καὶ νὰ τῆς ζήσουν τὰ νεογέννητα γατάκια Μπιρμπιλῶφ, Ἰνὸ καὶ Τίτσοσ) Ἐγνον τῆς Ἐλευθερίας (ἔλαβα) εὐχαριστῶ) Ναυτάμι τῶν Σπεσιῶν (ἔστειλα) Ἑλλάδα τοῦ Βενιζέλου (ναί, ἦτο ἀναπόδοσις) Μεσοηρικὴν Ἀκτὴν (ἔχει καλῶς) Κόρην Ναυτικῶν, Ἑλπίδα τῆς Ἑλλάδος, Γερμανάκαιδα, κτλ. κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ην Ἰουνίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ Συνέχεια τοῦ 15του Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

- Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου. 380. Δεξιόγραφος Τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς πρῆσις, Ποτὸν τὸ δευτέρον μου Κι' ἀνωμαλία δεικτικὴ Εἶνε τὸ σύνολόν μου. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως 381. Συλλαβογράφος Ἐπίρρομα καὶ σύμφωνον Μὲ ἄσθρον ἂν ἐνώσας, Ἐνα ἰδικόν μας ποταμόν, Κλειτὸν θὰ φανερώσας. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μ. Κομανοῦ 382. Μεταγραμματισμός Εἶμ' ἐπίθετον, ὦ λυτα, Κ' ἔχω σθένι μ' ἔνα χρωῖμα. Τὸ μεσαίον ἀλλάξας κῆτα Καὶ ἰδοῦ, —μὴν ἀπορῆσι! — Νὰ με ἀνέτης καὶ ἀκόμα Νὰ με σθένος θὰ ἐπορῆσι. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐκτοροσ Ἄλβα 383. Στοιχειοτονόγραφος Ἄδικα κάνω τὸν κόπο Νὲ νὰ βγάλω, Ρεὶ νὰ βάλω Καὶ τὸν τόνο νὰ κινήσω: Μὰς ἐφούτις τὸ πρῶτον, Μὰς καὶ τὸ ἕλλο' Καὶ τὰ δύο λοιπὸν ἄς σῶσω! Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοκατόροσ 384. Ἀστὴρ Ἐναντικατασταθῶν οἱ ἄσπερσοκοὶ διὰ γραμμάτων οὔτως, ὥστε νὰνα- γινώσκωνται: ὁρίζοντιωσ ἀρχαίωσ ρήτωρ, καθέτωσ θεᾶ, διαγωνίωσ δὲ κἀ- τοικωσ ἐλληνικῆσ χώρασ

- καὶ σπάνιον ἄνθος. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆσ Καρδίας 385. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνωσ — Κωστάκη! Μαρία! τρέψτε καὶ αἶς τὸν ἐφαγε ἡ γάτα! — Ποιόν; — Μὲ αἶς; τόπα! Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰαπέωσ τοῦ Θανάτου 386—388. Ἀστὴρα Παροράματα 1.— Ὁ λέγων εἶνε ζῶον. 2.— Ὁ λεμιὸν εἶνε δριμύς. 3.— Τὸ νομίζω σημαίνει φέρω. Ἐστᾶλη ὑπὸ Μίμη Β. Λαοδίκου 389. Μεσοτιχίς Τὰ μεσαία γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Κράτος, εὐρωπαϊκόν 1, Γυνὴ τοῦ Βύργγελου, 2, Ἄνθος, εὐώδες, 3, Στοιχείον, 4, Νῆσοσ τοῦ Αἰγαίου, 5, Νῆσοσ ἑνδοξοσ, 6, Γεωμετρικὸν σχῆμα, 7, Μέλωσ τοῦ προσώπου, 8, Πόλις τῆσ Μικεδονίας. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δάφνησ Στεφάνου 390. Φωνηεντόλιπον ααο - αα - η - εαει - τα - οοο Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοσ Στρατιώτου 391. Γρίφοσ S E M' S L S ; E 6 E ὕπνοσ! S S E Ἐστᾶλη ἀπὸ τὴν Φιλελεύθερη Κορκυραία

- ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ 17ου φύλλου 197. Πηνιῶσ (πίνει, ὄσ.)—198. Νέδων (ναί, Δών.)—199. Καλόφω - Καλυφῶ.—200. Γάλλωσ - Γάλλωσ.—201. Ὑδρα. 202. Π Ο Ν 203. Ἀπόδιδο τὸ χροῖοσ. Ἡ ἀνάγνωσισ κατὰ στήλασ Α Ι Δ Ω Σ Ε Υ Δ Ο Ξ Ι Α ἐκ τῶν ἄνω, ἀρι- Α Γ Γ Ι Ν Η Τ Η Σ σπερόθων καὶ δε- ξιῶθων ἐναλλάξ.)—204 - 208. Λιὰ τοῦ Α: ἄλλωσ, χωλόσ, λῆρα, λαόσ, βλάγωσ.—209. ΣΟΦΟΚΛΗΣ (Σδῶσιμον, Ὀροσ, Φωίωσ, Ὀλίγωσ, Κόριοσ, Λαυθασιμόν, Ἡμέρα, Στέλλω.)—210. Μὴ περιφρόνη τὰ μικρὰ, διὰ νὰ ἔχησ τὰ μεγάλια. (Μὲ περὶ φρ' - ὄνοι - τὰ μικρὰ - διὰ - νὰ ἔχησ - τὰ μεγάλια.) [Αἱ λύσεις τοῦ 18ου φύλλου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ 32ον φύλλον. Ὅσοι δὲν τὰσ ἐστειλαν ἀκόμη, εἰμποροῦν νὰ τὰσ στείλουν μέχρι τῆσ 9ησ Ἰουλίου τὸ βραδύτερον, ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ συμμετάσχωουν εἰς τὸν τρέχοντα 15θον Διαγωνισμὸν Δύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου, ποῦ ἤρχισε εἰς τὸ 18ον φυλ. καὶ θὰ τελειώσῃ εἰς τὸ 35ον.]

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτωσ φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 15—21 Ἰουνίου

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Κ. Παπαθεῶ, Ι. Κ. Ἰωαννίδη, Κ. Α. Ντούλα, Εἰρήνη Μενιδιάτου, Α. Α. Ἀντωνιάδη, Α. Α. Τζιόντη, Ε. Κ. Βαρθολομαίου, Κ. Α. Μαρκοῦ, Π. Δ. Ρομανιώλη, Ε. Χάρτμαν, Γ. Ὀλσον, Ρ. Βαργιούλα, Α. Σλίτε, Οδύ. Τσίτα, Α. Ι. Παπάσ, Α. Β. Βασιλείου, Ἰωάννα Θ. Μάρκα, Ε. Γ. Νικολάου, Π. Μήλιωσ, Ἐλδα Βίτσημ, Θ. Γιαννουλόπουλοσ, Ν. Ι. Σωφάκη, Γ. Ι. Βασιλάκη, Ἐλένη Γ. Πιτσῆ, Γ. Π. Ποταμιάνωσ, Ε. Ζ. Σίμοσ, Βάρκα τοῦ Κανάρη, Γ. Κ. Χατζηλιάσ. ΒΟΣΤΙΝΙΤΗΣ: Κ. Παπαγεωργίου. ΔΕΔΦΩΝ: Δ. Κ. Μανωλίδη. ΔΙΑΒΟΛΙΤΣΟΥ: Γ. Κ. Μαρκόπουλοσ. ΙΘΑΚΗΣ: Τ. Σ. Κουβαρόσ. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰάκ. Λεβήδησ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Πηνελόπη Α. Τσουκιᾶ, Δήμητρα Ν. Λευθεριάτου, Αἰκ. Α. Ἐξαρχοπούλου, Π. Α. Γρέν, Α. Γ. Δεσύλλα, Ἐλισάβετ Γ. Δεσύλλα, ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Α. Χ. Ἀρσένησ, Α. Α. Ζακυνθινόσ. ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Α. Φ. Μπουρνέλησ, Χ. Π. Κοκκέβησ. ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Ἑλληνικὴ Ταπανιῆ. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ε. Κ. Ζαρκώκοσ, Σ. Γ. Ἡλιού, Ε. Ι. Παπαδόπουλοσ. ΠΑΤΡΩΝ: Τ. Ρηγάπουλοσ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀγγελοφίλοσ, Α. Μανιᾶτησ, Α. Χ. Καραφύλλησ, Ι. Κ. Καρανιδινόσ, Α. Α. Καλογιάννησ, Μαρία Κ. Πετσάλη, Ἐμ. Μ. Πετσίλησ, Μ. Φωκάσ, Γ. Σ. Τσαρῆσ, Ι. Α. Καλαφάτωσ, Κ. Π. Μελαύχην, Δ. Γ. Μαρουνάσ, Ε. Α. Κωνσταντινοῦ, Μαρία Ε. Χρυσουλάκη. ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παπάω. ΠΥΡΡΟΥ: Σ. Ι. Σταυροπούλοσ. ΣΠΑΡΤΗΣ: Γ. Ι. Λαδούπολοσ. ΣΥΡΟΥ: Α. Ν. Βλάχωσ, Ἀγγελικὴ Σ. Σιδερω, Α. Θεοδόρου, Ε. Π. Ἀγγελίδησ. ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Γ. Κ. Δελιγιάνησ. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γ. Ι. Σταματόπουλοσ. ΧΑΛΔΑΝΑΡΙΟΥ: Μενεξεδένοσ Μπουκετάω. ΧΑΛΚΙΔΩΣ: Α. Χ. Δεμπίτησ, Πλάτανωσ. ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἑξῆσ τοῖσ: ΕΛΕΝΗ Γ. ΠΙΤΣΑΚΗ ἐν Ἀθήναισ, ΔΗΜΗΤΡΑ Ν. ΔΕΥΘΕΡΙΩΤΟΥ ἐν Κερκύρα καὶ ΜΑΡΙΑ Μ. ΠΕΤΣΑΛΗ ἐν Πειραιεὶ, αἱ ὁποιαὶ ἐνεργήθησαν διὰ τρεῖσ μῆνασ ἀπὸ 1ησ Ἰουλίου.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

- Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆσ: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸσ δρ. 1 ἕκαστοσ καὶ ταχυδρομικὸσ δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆσ: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸσ δρ. 2,50 ἕκαστοσ. (Οἱ Τόμοι τῆσ Α' Περιόδου 2οσ, 3οσ, 8οσ, 10οσ, 13οσ, 17οσ ἐξηγητήθησαν.) ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.) Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστοσ τιμᾶται: Ἄδetoσ δρ. 3—Χρυσόδοσ δρ. 6. Λιὰ τὰσ ἐπαρῆ. ἄdetoσ 3,50, χρυσοσ 6,50, λιὰ τὸ ἔσωτερ. » 4.— » 7.— Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστοσ τιμᾶται ἐλευθέρωσ ταχ. τελών: Ἄdetoσ δρ. 7—Χρυσόdetoσ δρ. 10. Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕωσ 1915, ὧν ἕκαστοσ τιμᾶται: Ἄdetoσ δρ. 8—Χρυσόdetoσ δρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Ἐπιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆσ Παιδείασ ὡσ τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖσ παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεωσ, ὡσ ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺσ παῖδασ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Λιὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Ἐτησίω δρ. 8.—	Ἐτησίω φρ. χρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐξάμηνωσ » 4,50	Ἐξάμηνωσ » 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὅδοσ Ἐδριπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον
Τετμηνωσ » 2,50	Τετμηνωσ » 3,—		
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνόσ.			
Περίοδοσ Β'—Τόμοσ 23οσ	Ἐν Ἀθήναισ, 2 Ἰουλίου 1916		Ἐτοσ 38ον.—Ἀριθ. 31

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟσ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια) Τὸ ἀεράκι αὐτὸ χαροποιῆτε τὴν Κολέττα καὶ τῆσ ἕκαμ ὄρεξι. Στῆ βεράντα, ὅπου ἦπιε τὸ γάλα τῆσ μὲ τὴν κυρίαν Ἀλθαράδο, εἶπε μάλιστα κ' ἕνα τραγουδάκι.

— Καλῆμέρα, μπαμπᾶ Βραζιλιανέ! ἐρώναξε ἡ μικρὴ... Μοῦ φαίνεται, ὅτι γυρίζετε ἔξω ἀπὸ τῆσ πέντε τὸ πρωί! — Ἀπὸ τῆσ τέσσερεσ, παιδί μου, διώρθωσεν ὁ κτηματίας μ' ἕνα δυνατό γέλιο, ποῦ ἐμαρτυροῦσε τὸν ὕγιᾶ κ' εὐχαριστήθησ ἀνθρώπωσ. Καὶ λησημονῶν τοὺσ κανόνασ τῆσ ἀνατροφῆσ, ποῦ ἀπαγορεύει τὰ πολλὰ

κομπλιμέντα εἰς τὰ παῖδια, ἐπρόσθεσε: — Σήμερα εἶσαι ὠμμορρῆ σα νεράιδα, Κολεττίτσα μου, καὶ ἂν ἐτολμοῦσα, θὰ σὲ παρακαλοῦσα νὰ με ξαναφιλήσῃσ. Ἀλλὰ δὲν τολμῶ, γιατί ὄσο φρεσκοῦρησμένοσ κι' ἂν εἶμαι, τὰ γένεια μου θὰ σὲ τσιμπήσουν. Ἡ μικρὴ Παριζιάνα εὐδόκησε νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Βραζιλιανῶ μπαμπᾶ τῆσ κ' ἔπειτα τοῦ εἶπε σοδάρᾶ:

— Ὅχι, δὲν εἶμαι καθόλου ὠμμορρῆ... τὰ μαλλιά μου ἔχουν ἀνάγκη νάνεμισθοῦν καὶ νὰ κυματίσουν, γιατί εἶνε ξυλιασμένα σάν ταμπουρλόζυλα. Τὰ λογάκια αὐτὰ τῆσ Κολέττασ, ἐράνησαν τόσο παραξένα, τόσο ἀστὴρα στὸν Ἀλθαράδο, ὥστε γιὰ πολλὴν ὥρα τὰ γέλια τοῦ ἐτραντάζαν τὸ σπῆσι καὶ κατατρόμαζαν τὰ μικρὰ πουλιά, ποῦ κελαδοῦσαν προτιότερα μετὰ στὰ μεγάλια χρυσὰ κλουβιά τοῦσ. — Μή! μὴ γελᾶτε τόσο δυνατό, μπαμπᾶ Βραζιλιανέ! ἐρώναξε ἡ Κολέττα. Μοῦ παίρνετε τ' αὐτιά καὶ τὰ καϊμένα τὰ κολίβρια κάνουν σάν τρελλά. Καὶ βάνωντασ τὸ χεράκι τῆσ στὸ ἀνοικτὸ στόμα τοῦ Ἀλθαράδου ἐπρόσθεσε μετὰ τὸ χαριτωμένο μάγικω ὕφοσ τῆσ: — Κλειστέ το! Ὁ Βραζιλιανῶσ ἐφίλησε τότε τὸ χεράκι ποῦ τοῦ ἐπέβαλε σιωπὴ καὶ καθίζων τὴν Κολέττα στὰ γόνατά του, τὴ ρώτησε: — Ἐέρσις τί θὰ σοῦ ἐπρότεινα, γιὰ νὰ περάσῃσ ὥρασι τὴν ἡμέρα σου; Μὲ περιφρονητικὸσ μορρα-

«Ὑστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἡ Κολέττα ἐκόλπασε...» (Σελ. 246 στ. α'.)